

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 129

16 Μαρτίου 2004

Καχεκτικό τό ὄραμα

Καχεκτικό, ανούσιο καί ανέλπιδο τό ὄραμα, πού προσφέρει ἡ γενιά μου στήν ἀνήσυχη διάδοχη γενιά. Στενό, τεχνητά καί σκόπιμα περιορισμένο, τό ἄνοιγμα τοῦ ὁρίζοντα. Ἰσχνό τό φῶς. Ἀμφίβολες καί ἀμφισβητήσιμες οἱ προοπτικές. Ἀπανωτές οἱ ἐγκλήσεις, ὅτι σέ κάθε βῆμα ἐλλοχεύει ἡ ἐμπορική σκοπιμότητα καί ἡ ἐκμετάλλευση.

Ερευνῆστε τόν πίνακα τῶν χτεσινῶν, δικῶν μας ὁραμάτων. Τῶν ἐστίχων, πού ἐνθουσίασαν, κάποτε καί ἐνεργοποίησαν τή δική μας γενιά. Τή γενιά, πού, πρίν λίγα χρόνια, ἀναζητοῦσε ὁρίζοντα ἀθλημάτων καί, σήμερα, μετράει καλὰσματα. Τῶν «κεκτημένων» μας, πού, ἐνῶ δέν μᾶς γεμίζουν καί δέν μᾶς ἐξασφαλίζουν τήν προσωπική ἱκανοποίηση, τά προσφέρουμε, ὡς ἐλπίδα καταξίωσης καί ὡς αὐριανό πλήρωμα στίς νεανικές καρδιές. Πόσα ὁράματα καί πόσα ἀθλήματα περιέχει ὁ πίνακας; Τόν κυτᾶμε καί τρομάζουμε. Εἶναι καθρέφτης ἀθεράπευτης πνευματικῆς ἀνέχειας καί εὐτελισμοῦ τῆς προσωπικότητας. Δυό τίτλοι φαντάζουν. Ἐν-

τυπωσιάζουν. Καί προβάλλονται ὡς τὰ ἀνοιγμένα φτερά τῆς προσωπικότητας. Ἡ εὐμάρεια καί τό σέξ. Ἡ ἔνταξη καί ἡ καθυπόταξη στό καταναλωτικό σχῆμα, πού ὑπηρετεῖ καί ἐξυπηρετεῖ τή βουλῖμία τῶν οἰκονομικῶν κολοσσῶν καί ἀπομυζάει τήν ἱκμάδα τῶν θυμάτων τῆς διαφήμισης. Καί ἡ βιομηχανία τοῦ σέξ, πού ἐκχυδαῖζει τόν πλοῦτο τῆς καρδιάς, ἀκυρώνει τό μυστήριό τῆς ἀγάπης καί τῆς ἀφοσίωσης καί τροχιοδρομεῖ τήν ὕπαρξη στά ἐκφυλιστικά μονοπάτια τῆς ἀπογοήτευσης, τῆς κοινωνικῆς περιθωριοποίησης, τῆς ἄτακτης φυγῆς στίς φαντασιώσεις τῶν ναρκωτικῶν, τῆς γεύσης τῆς ὀριστικῆς ἀπαξίας καί τοῦ ἄλματος στόν καιάδα τῆς αὐτοκτονίας.

Στενός, φτωχός καί ἀψυχολόγητος ὁ κατάλογος τῶν προσφορῶν μας στή νεολαία μας, στή χρυσή ἐλπίδα μας καί συνεχιστή τῆς λιτανείας τοῦ ἀνθρώπινου εἴδους μας. Οἱ ἀποδέκτες, οἱ ἀναγνώστες καί ἐφαρμοστές τῶν «μοντέρνων» προτάσεων, δέν βρίσκουν καμμιά ἀναφορά, πού νά ἀνοίγει τὰ φτερά τῆς ψυχῆς τους καί νά τούς κολπώνει γιά ὠραίους ἀγῶνες, ἐρευνητικούς τοῦ ἀνθρώπινου μεγαλείου καί ὑπηρετικούς τῆς ψυχικῆς καλλιέργειας. Τό κάλλος τῆς ψυχῆς, δέν εἰκονίζεται καί δέν προβάλλεται. Ἡ σχέση τῆς εἰλικρίνειας καί τῆς ἐντιμότητας, δέν ἀξιολογεῖται καί δέν διδάσκεται. Ἡ θυσιαστική προσφορά τῆς ἀγάπης στό στενό καί στό εὐρύτερο περιβάλλον, δέν ἐκτιμᾶται καί δέν ἐμπνέεται. Ἡ ἀναφορά τοῦ λόγου, ὡς λογισμοῦ καί ὡς ἔκφρασης, στό Λόγο τοῦ Θεοῦ, δέν προσεγγίζεται, οὔτε κἂν ὡς ὑποψία καί, φυσικά, δέν ἀναλύεται ὡς λειτουργία τῆς λογικῆς, ἀνθρώπινης ὕπαρξης.

Η εὐμάρεια καί τό σέξ. Καί ἀπό κεῖ καί πέρα, τό ἀδιαπέραστο Ἡσκοτάδι καί τό ἐξουθενωτικό «μηδέν». Τό «μνῆμα», ἡ «λήθη», τό «τίποτα». Αὐτά εἶναι τὰ ὁράματα, πού ἡ «πολιτισμένη» ἐποχή μας προσφέρει στά παιδιά της. Στούς νεοσσούς, πού ἀνοίγουν τὰ φτερά. Στήν καινούργια στρατιά τῶν ἀγωνιστῶν, πού ἀναζητοῦν πεδίο εὐγενοῦς ἁμιλλας. Στίς ὑπάρξεις, πού δραστηριοποιοῦνται μέ ἐνθουσιασμό στόν προθάλαμο τῆς ἐφηβείας καί παγώνουν μόλις δρασκελίσουν τό κατώφλι τῆς ὀριμότητας. Ἄν εἶναι δυνατό, ἡ προσφορά αὐτή νά γεμίσει τίς νεανικές καρδιές. Ἄν εἶναι δυνατό νά καλύψει τὰ εὐγενικά τους ὄνειρα.

Ἀγαπητέ Χριστόδουλε,

Μέ τή δήλωση ἐκ μέρους μου ὅτι παραδέχομαι καί ἀποδέχομαι τήν ἐλευθερία τοῦ λόγου, πού σύ τή διεκδίκησες προσωπικά, μέ ἀκαμπτη ἐπιμονή, κατὰ τήν ἐπίσημη τελετή τῆς ἐνθρόνισής σου καί τή στήριξες, ὡς θεμελιακή ἀρχή δημοκρατικῆς εὐκαρπίας, στοιχειοθετῶ τοῦτο τό κείμενο. Σέ βεβαιώνω, δέν εἶναι τίποτε περισσότερο καί τίποτε λιγότερο, ἀπό τήν περισυλλογή καί τή δεματοποίηση τῶν σκόρπιων ἐρωτηματικῶν, πού ἀναδύθηκαν σταδιακά, ἀπό τό βάθος τῆς ἐπισκοπικῆς μου συνείδησης-καί, ἐνδεχομένως, ἀπό τή συνείδηση πολλῶν μελῶν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος-κατά τή ροή τῆς ἐξάχρονης ἀρχιεπισκοπικῆς σου θητείας. Εἶναι ἡ φωτογράφιση καί ἡ καταμέτρηση τῆς ἔντασης, τῆς ἀγωνίας καί τῆς προβληματικῆς, πού εὐαισθητοποιήθηκαν καί δρομολογήθηκαν ἐξ ἀφορμῆς δικῶν σου, ἡγετικῶν ἐλιγμῶν. Οἱ ἀπορίες, πού δέν εἶναι μόνο ἀπορίες, ἀλλά καί φόβοι. Οἱ διαπιστώσεις, πού δίνουν τό ἔναυσμα σέ ἐνυπόγραφη, δημόσια ἀνακατάταξη καί σέ σήμανση συναγερμοῦ, γιά τήν ἀφύπνιση καί τή δραστηριοποίηση τῶν ὑπεύθυνων συνεπισκόπων μας καί ὁλόκληρου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος.

Ἐξ ὁλόκληρα χρόνια αὐτοπροβάλλεσαι ὡς ὑπεροχικός ἡγέτης τῆς Ὁρθόδοξης ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας. Καί ἀποδέχεσαι τιμές, ἐκκλησιαστικές, κρατικές καί λαϊκές, ὡς ὁ «πρῶτος» κυβερνήτης τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σκάφους. Δέν θά ἐπιχειρήσω νά ἀποσπᾶσω φύλλα δάφνης ἀπό τό στεφάνι τῆς δόξας σου. Τό θεωρῶ μάταιο. Θά ἐμφανίσω, ὅμως, μπροστά σου, τά ἐρωτηματικά μου, πού, πιστεύω πῶς εἶναι ἐρωτηματικά τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ μας καί θά ζητήσω, μαζί μέ τό λαό, τή δική σου, ἔντιμη, διασάφηση.

Δέκα ἐρωτήματα θά συνοψίσουν τήν ἀμφισβήτηση τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ σου προφίλ, πού κινήθηκε στήν ἐξάχρονη ἐπικαιρότητα καί σημάδεψε, μέ τά δικά του χρώματα, τίς σελίδες τῆς ἱστορίας. Ἴσως, δέκα ἀπλές, ἀλλά τίμιες, ἀπαντήσεις θά μπορούσαν νά λύσουν τά αἰνίγματα, νά διασκεδάσουν τό σκοτεινό νέφος καί νά φωτίσουν τόν ἱερό χῶρο τοῦ ἁγίου Θυσιαστηρίου καί τῆς, παράπλευρης, Συνοδικῆς Ἱεουργίας. Ἀλλά, φοβᾶμαι, πῶς οἱ δέκα τίμιες ἀπαντήσεις δέν θά δοθοῦν στό λαό μας. Καί τά δέκα ἐρωτήματα θά ἐξακολουθήσουν νά τόν βασανίζουν.

1. Λάθος timing

Ἀγαπητέ Χριστόδουλε,

1. Πίστεψες, κατά τό μεγάλο σου ξεκίνημα καί ἐξακολουθεῖς νά πιστεύεις, ἀκόμα καί σήμερα, πώς τό πρῶτο, μεγίστης ἐκκλησιολογικῆς προτεραιότητος, θέμα, πού ἔπρεπε νά ἀντιμετωπίσεις ἄμεσα καί δυναμικά, ὅταν ἀνέβηκες στόν ὄνειρεμένο θρόνο, ἦταν ἡ δική σου ἀνύψωση σέ περιωπῇ «πρώτου» καί προϊστάμενου τῶν 80 ἀδελφῶν Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος;

Πίστεψες, πώς τό δικό σου «πρωτεῖο» ἐκάλυπτε, σέ πλάτος καί βάθος, τήν καυτή ἐπικαιρότητα καί ἄξιζε νά κλονιστοῦν τά θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας, νά κατακομματιαστεῖ τό Σῶμα τῶν Ἐπισκόπων, νά διαταραχτεῖ ἡ γαλήνη τοῦ ἀνυποψίαστου πληρώματος, νά στηθοῦν οἱ δυο θρόνοι, τῆς Ἀθήνας καί τοῦ Βοσπόρου σέ διάταξη ἐξοντωτικῆς ἀντιπαλότητας, γιά νά ἐξασφαλίσεις σύ τόν τίτλο τοῦ «πρώτου» ἢ, γιά νά ἀγρεύσεις, μέσα ἀπό τά ναυάγια, τήν τιμή τοῦ Πατριάρχου;

Ἀνέβηκες, ὅπως ἀνέβηκες, στό θρόνο τῶν Ἀθηνῶν, ὕστερα ἀπό μιά εἰκοσιπεντάχρονη ἐκκλησιαστική κραιπάλη. Ἡ αὐθαιρεσία λειτουργοῦσε, ἐκείνη τήν ἐποχή, ὡς ὁ ἕνας καί μοναδικός «Ἱερός Κανόνας»(!) τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ διευθυντηρίου. Ἡ διαφθορά ὑπολογιζόταν ὡς «χαρισματικό» προσόν, ἱκανό νά ἀνυψώσει τούς κοινωνικά καί ἐκκλησιαστικά ἀνυπόληπτους στά ἀνώτατα λειτουργήματα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἀδιαφάνεια καί ἡ πυκνή ὁμίχλη, πού τύλιγε τούς χώρους διαχείρισης τοῦ ἱεροῦ χρήματος, ἐπέτρεπε τή διαρροή

στό λαό τῆς ὑποψίας ἢ, σέ κάποιες στιγμές ἔσχατου διαχειριστικοῦ ντοπαρίσματος, καί τῆς κατακραυγῆς γιά ἐπιδρομές καί λαθροχειρίες ἀνυπολόγιστης βαρβαρότητας στόν ἐκκλησιαστικό κορβανά. Τά φαινόμενα ἀλλοτρίωσης τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἤθους καί τά ἀφηγήματα «ρόζ» ἀπόχρωσης εἶχαν γεμίσει τά σαλόνια τῆς ὑποδοχῆς καί τῆς ἀναστροφῆς καί εἶχαν γίνει πρῶτο ξναυσμα στή διάχυση καί στό κουτσομπολιό.

Αὐτή ἡ εἰκόνα τῆς παρακμῆς δέν σοῦ ἦταν ξένη. Ὑπάρχουν κείμενα-δικά σου κείμενα-πού τή διεκτραγωδοῦν καί καλοῦν τούς ὑπεύθυνους συντελεστές τῆς κατάπτωσης νά ἀναμετρηθοῦν μέ τίς εὐθύνες τους. Νά χτυπήσουν συναγερμό. Νά βάλουν φραγμό στόν κατήφορο. Καί νά δείξουν, μέ τό ἴδιο τους τό παράδειγμα, τό σωστικό «ἀνάντη» δρόμο.

Ἐνῶ, ὅμως, οἱ διαμαρτυρίες σου καί οἱ ὑποδείξεις σου καταχωρίζονταν, σέ σειρά χρόνων, στά δελτία τῆς μαζικῆς ἐνημέρωσης, ὅταν ἔσφιξες στό χέρι τό σκῆπτρο, λησμόνησες μονομῆς τό καθολικό ξεχαρβάλωμα, πού εἶχε γίνει πανελλαδικός προβληματισμός. Καί ἔδωσες ἄλλη διαβάθμιση στίς προτεραιότητές σου. Θεώρησες τό timing κατάλληλο, γιά τήν ἀναβάθμιση τοῦ δικοῦ σου τίτλου. Καί ἐνέγραψες τή νέα σου φιλοδοξία, ὡς τό πρῶτο θέμα στήν ἀτζέντα τῶν ὑποχρεώσεών σου.

Χρόνια ὁλόκληρα κυκλοφοροῦσες στίς «ὁδούς» καί στίς «ρῦμες», ἐκλιπαρώντας τήν ἐπισκοπική εὐνοία. Ἐτρεχες στίς μεγάλες καί στίς μικρές ἐπαρ-

χίες της ελληνικής επικράτειας, σπέρνοντας όνειρα, καλλιεργώντας ελπίδες, θωπεύοντας την έπαρση και εισπράττοντας την υπόσχεση της τίμιας(!) ψήφου. Γιά ένα τέταρτο του αιώνα, ήσουν ο γελαστός αδελφός, ο χαριτολόγος και άνεκδοτολόγος, ο σχεδιαστής μιās δημοκρατικής αλλαγής και καταλύτης του συγκεντρωτισμού και της απολυταρχίας. Και μονομιās, στημένος στο θρόνο των Άθηνων, μεταμορφώθηκες σε ήγεμόνα ανατολικού τύπου και ζήτησες από τους εκλέκτορες σου και συλλειτουργούς σου να πέσουν μπρούμυτα να σέ προσκυνήσουν.

Άλήθεια, πώς τύπως μέσα σου την ψυχολογία των συλλειτουργών σου και τίς πιθανές αντιδράσεις τους; Τους φαντάστηκες τόσο ταπεινούς, πού να μη νοιώσουν ενόχληση από την υπεροπτική απαίτησή σου; Ή μήπως θεώρησες τίς πνευματικές σου μετοχές τόσο υπερτιμημένες, πού δεν επέτρεπαν σέ κανένα τή σύγκριση ή τήν αντίδραση;

2. Ήταν λαθεμένη, τραγικά λαθεμένη, ή πρωτοβουλία σου να αναθέσεις στο Μητροπολίτη Μεσσηνίας Χρυσόστομο τήν υποστήριξη της φιλοδοξίας σου, μέ είσηγήσή του στην Ίεραρχία του 1998, δηλαδή, κατά τήν πρώτη χρονιά της παρουσίας σου στον προεδρικό θώκο της Συνόδου. Λαθεμένη και ως προς τήν έπιλογή του είσηγητή, αλλά και ως προς τόν προσδιορισμό του στόχου. Ό Μεσσηνίας Χρυσόστομος, παλιός Μητροπολίτης, δεν είχε ποτέ του έκφρασει άποψη γιά τό «πρωτεΐο» του Άθηνων. Έγινε Μητροπολίτης τό έτος 1965. Επί 33 όλόκληρα

χρόνια γέμισε τίς έκκλησιαστικές βιβλιοθήκες μέ ιστορικά δοκίμια. Άλλά ποτέ του και σέ καμμία περίπτωση, δεν ίσχυρίστηκε, πώς ο Άθηνων πρέπει να ονομαστεΐ «πρώτος» και πώς πρέπει να μνημονεύεται από τους άλλους 80 Μητροπολίτες ως «Άρχιεπίσκοπός» τους και προϊστάμενός τους. Μήτε παραβίασε-έστω δοκιμαστικά-τήν κατεστημένη τάξη, αναγνωρίζοντας *de facto* στον «Άθηνων» πρωτεΐο και μνημονεύοντάς τον κατά τήν Ίερουργία της Εύχαριστίας. Τό να άνεβεί στην έδρα, ύστερα από 33 χρόνια Μητροπολιτικής διακονίας και να είσηγηθεί τήν έπιβολή του μνημοσύνου του «πρώτου», μόνο ως γεροντικό, άβασάνιστο τόλμημα θά μπορούσε να καταλογιστεί.

Σύ, σπουδάζοντας και σπεύδοντας να υπερυψώσεις τό βάθρο σου πάνω από τά βάθρα των προκατόχων σου και να υποτιμήσεις τους ισότιμους αδελφούς και συλλειτουργούς σου, σέ έξαρτημένους και υποταγμένους, δουλικά, έκκλησιαστικούς εκπροσώπους, αναρριχήθηκες στους γεροντικούς ώμους του Μεσσηνίας, αλλά χτυπήθηκες μέ τό βέλος της αντιπάθειας. Έκεϊνοι, πού σέ είχαν τιμήσει, άναδεικνύοντάς σε πρωθιερέα των Άθηνων, σέ είδαν και σέ έννοιωσαν ως αλαζόνα και ως άδίστακτο δυνάστη τους. Ός προδότη και ως καταλυτή της ίσοτιμίας του έπισκοπικού αξιώματος. Και ως είσαγωγή του Παπικού δαιμονίου της καταδυνάστευσης.

Όμως, τό γνωρίζεις, και δεν είναι ανάγκη να σου τό υπενθυμίσω έγώ, ή «φιλοπρωτεΐα» σου ξεσήκωσε έναντίον σου και τους ένοίκους του Πατριarchικού οΐκου. Έκεϊνοι, φίλοι ίσαμε

τότε καί ἔνθερμοι ὑποστηρικτές τῆς ὑποψηφιότητάς σου γιά τό θρόνο τῶν Ἀθηνῶν, αἰφνιδιάστηκαν μέ τίς ἀπαιτήσεις σου καί τίς μεθοδεύσεις σου καί ἄρχισαν νά στήνουν μηχανισμούς, γιά νά σοῦ κόψουν τήν προέλαση καί νά σοῦ ψαλιδίσουν τά ἀλαζονικά ὄνειρα.

Στήν ἀτμόσφαιρα τῆς μέθης, πού σοῦ προκάλεσε ἡ προαγωγή σου, δέν ὑπολόγισες τήν πιθανή ἀναστροφή τοῦ κλίματος φιλίας καί ἀλληλοβοηθείας μέ τόν Πατριαρχικό οἶκο, πού εἶχες ἐξασφαλίσει, μέ πολύ κόπο καί μέ πολλές «ἐπικύψεις», ὅταν ἔστρωνες τό δρόμο τῶν ὀνείρων σου.

Τώρα, οἱ σχέσεις σου μέ τό Φανάρι ἔχουν φρακάρει. Ὁ Πατριάρχης καί ἡ συνοδεία του σέ λούζουν μέ τούς βαρύτερους χαρακτηρισμούς. Καταδικάζουν, ὅπου βρεθοῦν, τήν ἀλαζονεία σου καί τήν ἀπερισκεψία σου. Καί ἐξαγγέλλουν ἐπιτίμια καί ποινές, ἄν τολμήσεις νά προωθήσεις τούς σχεδιασμούς σου καί νά θίξεις τό *status quo*, πού καθιέρωσαν ὁ Συνοδικός Τόμος τοῦ 1850 καί ἡ Πατριαρχική Πράξη τοῦ 1928.

3. Παραμερίζω τόν ψυχολογικό σκοτασμό, πού, ἐνδεχομένως, σοῦ προκάλεσαν τά ἀλαζονικά ὄνειρα-δείγματα μιᾶς καθυστερημένης ἤ, παρατεταμένης ἐφηβείας-καί τούς ἄκαιρους στραγγαλισμούς τῆς ἐπισκοπικῆς φιλοτιμίας τῶν Συνοδικῶν συναδέλφων σου, καί σπεύδω νά σοῦ ὑπενθυμίσω, πώς τήν ὅλη σου ἐξόρμηση γιά τήν κατάκτηση «τίτλων ὑπεραξίας», τή στήριξης στή στρέβλωση καί στήν παραχάραξη τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας. Προφανῶς, ἕνα τέτοιο δικαίωμα δέν σοῦ

παραχωρεῖται. Σοῦ χρεώνεται ἀπό τήν ἱστορία ὡς αὐθαιρεσία καί ὡς ἀπάτη.

Τό μόνο Ἱερό Κανόνα, πού ἐπιστράτευες καί σύ καί τό ἐπιτελεῖο σου, εἶναι ὁ λδ' τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Ἀλλά δέν πρόσεξες, ἡ προσποιήθηκες, ὅτι δέν τό προσέχεις, πώς ὁ Ἱερός αὐτός Κανόνας δέν καλύπτει τούς σχεδιασμούς σου καί τίς ἀπαιτήσεις σου. Ἐχει ἀναφορά σέ ἄλλη μορφή διοίκησης καί εἰσάγει ἄλλο σχῆμα Συνοδικῆς λειτουργίας. Μόνο πλαστογράφηση τοῦ Ἱεροῦ Κανόνα μπορεῖ νά τόν φέρει ἐκφραστή τῶν φιλοδοξιῶν σου καί ὑποστηρικτή τοῦ «πρωτείου» σου.

Ὁ λδ' Ἱερός Κανόνας τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἀναφέρεται στή Μητροπολιτική Σύνοδο, πού τή συγκροτοῦσαν ὁ Μητροπολίτης τῆς περιοχῆς καί οἱ Χωρεπίσκοποι του. Οἱ Χωρεπίσκοποι, εἶναι γνωστό καί ἀδιαμφισβήτητο, δέν εἶχαν διοικητική δικαιοδοσία. Βρίσκονταν σέ σχέση ἐξάρτησης ἀπό τό Μητροπολίτη. Καί ἀσκοῦσαν τήν καθιερωμένη ποιμαντική διακονία. «... Ὅσα τῇ αὐτοῦ παροικία ἐπιβάλλει, καί ταῖς ὑπ' αὐτήν χώραις». Αὐτοί εἶχαν χρέος νά ἀναγνωρίζουν τόν Ἐπίσκοπο τῆς κεντρικῆς, τῆς μητροπολιτικῆς πόλης, ὡς «κεφαλή».

Τό Μητροπολιτικό σύστημα διοίκησης τῆς Ἐκκλησίας, φαινόμενο ἄλλης ἐποχῆς, δέν ἔχει τήν ἀντιστοιχία του μέ τή σημερινή δομή τοῦ Συνοδικοῦ σχήματος. Καί, ἰδιαίτερα, δέν ἔχει καμιά σχέση μέ αὐτό, πού λειτουργεῖ στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Ἐδῶ ὅλοι εἶναι Μητροπολίτες. Ἰσότιμοι καί ἰσόκυροι καί αὐτόνομοι στή διοικητική καί στήν ποιμαντική τους ὑπευθυνότητα. Ὅσες ἀρμοδιότητες ἔχεις σύ, πού ποιμαίνεις τήν Ἐκκλησία τῶν Ἀθηνῶν, ἔχει

καί ὁ Μητροπολίτης Κυθήρων, πού ποιμαίνει τή λιλιπούτεια ἐπαρχία του. Ἡ ἀπαιτήσή σου, νά ὑπαχθοῦν ὅλοι- καί οἱ 80 Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος-κάτω ἀπό τό σκῆπτρο σου καί νά σέ ἀναγνωρίζουν ὡς «πρῶ- το», καί ὡς ἀφέντη τους, σημαίνει, στήν πράξη, ἀνύψωση τοῦ δικοῦ σου προ- σώπου στήν περιωπή τοῦ «πρώτου» καί ὑπεύθυνου γιά ὅλη τήν ἑλληνική ἐπικράτεια καί ὑποτίμηση καί ὑπο- βάθμιση τῶν 80 Μητροπολιτῶν στήν τάξη τῶν Χωρεπισκόπων.

Πίστεψες, «ἀφελῶς» ἢ «πονηρῶς», ὅτι κάτι τέτοιο μπορεῖ νά γίνει;

Ἰσως, κατά τήν ἐπίκληση αὐτοῦ τοῦ Ἱεροῦ Κανόνα, νά παρασύρθηκες ἀπό τήν πρώτη παράγραφό του, πού θε- σμοθετεῖ: «*Τούς Ἐπισκόπους ἐκάστου ἔθνους εἶδέναι χρή τόν ἐν αὐτοῖς πρῶ- τον καί ἡγεῖσθαι αὐτόν ὡς κεφαλὴν, καί μηδέν τι πράττειν περιττόν ἄνευ τῆς ἐκείνου γνώμης· μόνα δέ πράττειν ἕκαστον, ὅσα τῇ αὐτοῦ παροικίᾳ ἐπι- βάλλει, καί ταῖς ὑπ' αὐτήν χώραις*».

Δέν σοῦ κεντρίστηκε, ὅμως, ἡ πε- ριέργεια νά συνεχίσεις τή μελέτη τοῦ Ἱεροῦ αὐτοῦ Κανόνα καί νά ἐμβα- θύνεις στό νόημα καί τοῦ δευτέρου τμήματός του;

Ἐκεῖ διαβάζουμε: «*Ἀλλά μηδέ ἐκεῖ- νος (ὁ πρῶτος) ἄνευ τῆς πάντων γνώ- μης ποιεῖτω τι. Οὕτω γάρ ὁμόνοια ἔ- σται, καί δοξασθήσεται ὁ Θεός, διά Κυρίου ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι, ὁ Πατήρ, καί ὁ Υἱός, καί τό Ἅγιον Πνεῦμα*».

Ἡ δέσμευση ὅλων καί τοῦ πρώτου καί τῶν ἐξαρτημένων Χωρεπισκόπων του, δέν ἀφήνει περιθώρια γιά ὑπερ- ὑψωση τοῦ ἐνός καί γιά προνόμια αὐ- θαίρετης ἐπιλογῆς καί ἄσκησης ἐξου- σίας. Μήτε ἐπιτρέπει τήν ὑποτίμηση

τῶν ἀδελφῶν συλλειτουργῶν καί τόν ἐξαναγκασμό τους σέ δουλική συμ- μόρφωση πρὸς τίς ἀπαιτήσεις τοῦ «πρώτου». Ἐνῶ διατηρεῖται ἡ διοικητι- κή εὐθύνη τοῦ Μητροπολίτη ὁλόκλη- ρης τῆς ἐπαρχίας, θεσμοθετεῖται, ταυ- τόχρονα καί ἡ ἰσότητα καί ἡ δέσμευση στήν ἀδελφική, Συνοδική διάσκεψη.

Ἄν, ἀγαπητέ μου Χριστόδουλε, σέ διακατεῖχε ἡ πνευματική ἀνησυχία γιά πληρέστερη ἐφαρμογή τῶν Ἱερῶν Κα- νόνων καί ἂν σέ προβλημάτιζε ἡ φι- λόσοφη διερεύνηση τοῦ νοήματος καί τοῦ μηνύματος τοῦ λδ' Κανόνος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, θά ἔφτανες στήν, «ἐν μετανοίᾳ», συνειδητοποίηση τοῦ χρέους σου νά καθάρεις καί νά ἀνα- βαθμίσεις τό Συνοδικό λειτουργήμα. Αὐτό, πού ὑπάρχει σήμερα καί, ὅπως διεξάγεται, ἀποτελεῖ καρικατούρα. Μπορεῖ κάποιος ἀπό σᾶς νά τό ὀνο- μάζετε «Σύνοδο», γιά νά νέμεσθε τίς πνευματικές συναλλαγματικές τοῦ θε- σμοῦ. Ἀλλά καί τά μικρά ἀκόμα παιδιά γνωρίζουν, ὅτι λειτουργεῖ ὡς «συνα- γωγή πονηρευομένων». Ἄν θέλεις καί ὅποτε θέλεις, μπορῶ, ἀκόμα καί μπρο- στά στό βῆμα πολιτικοῦ Δικαστηρίου, νά σοῦ ἐκδιπλώσω τά πειστήρια τῆς τραγικῆς ἐκτροπῆς.

Καί ἄμα τό κύριο ὄργανο διοίκησης τῆς Ἐκκλησίας, ὁ θεσμός, πού ἀπερ- γάζεται τήν ἐνότητα καί τόν ἐξαγιασμό τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ γέφυρα, πού ἐπι- τρέπει τή ροή τῆς Θείας Χάριτος στή γῆ μας καί τήν ἀναφορά τῶν στε- ναγμῶν μας καί τῶν πόθων μας στό θρόνο τῆς Θείας Εὐσπλαγχνίας, εἶναι ἄρρωστος καί διεφθαρμένος, ποιά ἀξία καί ποιά ἐκκλησιολογική ἐπέν- δυση μπορεῖ νά σηματοδοτήσῃ ἡ ἀνα- βάθμιση τοῦ δικοῦ σου τίτλου; Ποιά

θετικά αποτελέσματα μπορεί νά φέρει ή ανακήρυξή σου σέ «πρώτο» καί σέ «ήγεμονίσκο», σέ υπεροχικό παράγοντα, πού άποφασίζει αύθαίρετα, άπό τό ύψος τής άπολυταρχικής έξουσίας του καί άναγκάζει τούς συνεπισκόπους του νά σκύβουν τό κεφάλι καί νά εύθυγραμμίζονται στά θελήματά του; Είμαι όλοφάνερο, πώς τά άποτελέσματα θά είμαι πέρα γιά πέρα άρνητικά καί καταλυτικά. Άντί γιά «Έκκλησία», Σύναξη Άγιοπνευματικής κοινότητας, θά έχουμε «γκέτο». Στρατόπεδο άνελεύθερων ήγετών καί, πολύ περισσότερο, έγκλεισμένων, άνελεύθερων, «ήγεμονευομένων».

4. Σοβαροί καί συνετοί παρατηρητές προσδοκοῦσαν άναθεώρηση τών φιλοδόξων όνείρων σου καί συστολή τών άλαζονικών άπαιτήσεων σου. Ό δημοσιογραφικός θόρυβος, πού προκλήθηκε, τό έρέθισμα τής θεολογικής εύαισθησίας καί ή δημοσίευση σημαντικών κειμένων, πού ύψωναν άνάχωμα στήν προέλασή σου, ή δυναμική παρέμβαση τοῦ Πατριάρχη Βαρθολομαίου, πού έμφανίστηκε, άπό τήν πρώτη στιγμή, άκαμπτη καί άπειλητική, έπειθαν, πώς ό Χριστόδουλος θά υποχωρούσε στή γραμμή τής έντιμης άμυνας. Δυστυχώς, ή φιλοδοξία σου σέ έκανε περισσότερο έπιθετικό. Καί στήθηκες νά άναμετρηθείς μέ τόν παλιό φίλο σου καί εύεργέτη σου, τόν Πατριάρχη Βαρθολομαίο.

Ή έμπλοκή καί ή περιπλοκή, πού προκλήθηκε, σέ έφερε στό σημείο «μηδέν». Στό χεϊλος τοῦ χάους. Έκεϊ, πού ήχεϊ ή φόβος τής ολοκληρωτικής, προσωπικής σου καταστροφής.

Δέν θά κουβεντιάσω, αύτή τή στι-

γμή, τή δεοντολογία, πού έπιβάλλει τήν ένοποίηση τοῦ έλληνικοῦ έκκλησιαστικοῦ χώρου. Αυτό είμαι ένα έκκλησιαστικό πρόβλημα, πού κανένας νηφάλιος καί έντιμος δέν τό άμφισβητεῖ. Ύπάρχει, όμως, ό όγκόλιθος, πού έμποδίζει τήν πραγμάτωσή του. Τό φράγμα, πού τό έστησε τό 1975 ό Σεραφεΐμ. Μέ συνεργάτη τόν τότε «Μητροπολίτη» Χριστόδουλο. Καί μέ όλους τούς καταληψίες τών έπισκοπικών θρόνων, πού δέν τούς άνήκαν. Αύτή τήν πραγματικότητα τήν άποσιωπάτε, όλοι σας. Καί προσποιείστε, πώς τήν άγνοείτε. Καταστρώνετε άλυσίδα έπιχειρημάτων, γιά νά άντικρούσετε τήν πατριαρχική άπαίτηση συνδιοίκησης τών έκκλησιαστικών έπαρχιών τής Βορείου Έλλάδας καί τών νησιών τοῦ Άνατολικοῦ Αίγαίου καί γιά νά ενημερώσετε, δήθεν, τόν άπληροφόρητο καί άνύποπτο λαό. Καί κάνετε άπάτη. Δέν άποκαλύπτετε τή σειρά τών γεγονότων, πού ίσχυροποιοῦν τή διαλεκτική τοῦ Πατριάρχη καί προσδιορίζουν τή δική σας ένοχή. Πετάτε στό καλάθι τής λήθης τή Συνταγματική έπικύρωση τής Πατριαρχικής Πράξης, πού τή ζητήσατε σεΐς καί πού σās τή χάρισε, ως ρουσφέτι, ή ελληνική Πολιτεία.

Συγκεκριμένα, όταν άναφέρεστε στήν Πατριαρχική Πράξη τοῦ 1928, πού ό Πατριάρχης άπαιτεῖ νά γίνει σεβαστή καί νά εφαρμοστεῖ ἴσαμε τήν τελευταία της κεραία, σεΐς πλέκετε δύο άδύναμα έπιχειρήματα καί τά περιφέρετε, σάν νά είμαι τό πανίσχυρο φλάμπουρο τής αντίστασής σας. Δέν μιλάτε καθόλου γιά τό Σύνταγμα τοῦ 1975, πού άνέτρεψε τήν κατεστημένη ίσορροπία καί έδωσε δικαιώματα άμεσης παρέμβασης στό Πατριαρχείο τής

Κωνσταντινούπολης. Καί, προσάγετε, βοηθητικό στοιχείο, την ανταλλαγή αλληλογραφίας, πού έγινε μετά τό 1928, μεταξύ τών δυό Έκκλησιών, ώς διορθωτική συμφωνία τοῦ θεσμοθετημένου καθεστώτος.

Ἡ τακτική σας, πού, ὀλοφάνερα, ἀποτελεῖ δική σου ἔμπνευση καί εἰσήγηση, δέν εἶναι τίμια, εἰλικρινής καί ρεαλιστική.

Τό 1975 ζητήσατε ἀπό τήν ἑλληνική Πολιτεία τήν ἐπικύρωση τῆς Πατριαρχικῆς Πράξης τοῦ 1928. Μόνο αὐτῆς, δίχως τίς παρεπόμενες διορθώσεις. Καί ζητήσατε νά ἐπικυρωθεῖ ἡ Πράξη αὐτή στό σύνολό της. Ὁχι κάποια «ἐπί μέρους» ρύθμισή της ἢ μεταρρύθμισή της.

Ποιό ἦταν τό αἶτημα τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας φαίνεται καθαρά ἀπό τό κείμενο τῆς πρότασης, πού βρίσκεται δημοσιευμένο στό ἐπίσημο Συνοδικό ὄργανο, στό περιοδικό «Ἐκκλησία». Ἐκεῖ γράφεται: Ἡ Ἐκκλησία «εἶναι αὐτοκέφαλος, ἀσκοῦσα ἀνεξαρτήτως πάσης Ἐκκλησίας τά κυριαρχικά αὐτῆς δικαιώματα καί διοικεῖται ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καί τῆς ἐκπροσωπούσης ταύτην Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ὡς ὁ Πατριαρχικός Τόμος τοῦ 1850 καί ἡ Πατριαρχική καί Συνοδική Πράξις τοῦ 1928 ὀρίζουν».

Στή διατύπωση αὐτή ἡ, ἀκριβέστερα, στό Συνοδικό αὐτό αἶτημα δέν ὑπάρχει κανένας περιορισμός, πού νά καταλείπει, ἔξω ἀπό τήν ἐπικύρωση, κάποιες παραγράφους τῆς Συνοδικῆς Πράξης. Καί, παράλληλα, δέν ὑπάρχει καμμιά σημείωση, πού νά καλύπτει μέ τή Συνταγματική ἐπικύρωση κάποια κείμενα, ἢ κάποιες συμφωνίες, πού νά θεσμοθετήθηκαν μετά τήν ἔκδοση τῆς Πράξης τοῦ 1928.

Ὅλος, λοιπόν, ὁ κορμός τῆς ἀντιρηρικῆς σας ἐπιχειρηματολογίας καί ὅλος ὁ ἀγώνας, πού κάνετε, γιά νά κάμψετε τήν ἀντίσταση τοῦ Πατριάρχῃ, αἰωρεῖται στό κενό. Στοιχειοθετεῖται μέ δόλο. Νοθεύει τά ἱστορικά δεδομένα. Καί ἔξαπατάει τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Καί γιά νά μὴν ἐπιμείνω σέ πληθωρικές ἀναλύσεις ὀφθαλμοφανῶν στοιχείων, θά σοῦ παρουσιάσω κάποιο, τελευταῖο, ἐντελῶς πρόσφατο, πού ἐκπορεύεται ἀπό τό κέντρο τῶν δικῶν σου ὑπηρεσιῶν. Ἀπό αὐτές τίς ὑπηρεσίες, πού σύ τίς ἐπιλέγεις, τίς διορίζεις καί τίς ἐλέγχεις.

Λοιπόν, στά «Δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» τοῦ 2004 καί στό κεφάλαιο, πού καταχωρίζετε τά, κατά τήν κρίση σας, σπουδαιότερα γεγονότα τῆς δισχιλιετοῦς ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας, γράφετε:

«1975. (Ἰουνίου 11) Τό νέον Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος δίδει οὐ κατωχυρώθησαν συνταγματικῶς 1) ὁ Πατριαρχικός Τόμος τοῦ 1850 καί 2) ἡ Πατριαρχική Πράξις τοῦ 1928».

Σεῖς, ἀκόμα καί φέτος, μετά τό φούντωμα τοῦ πολέμου μεταξύ Ἀθηνῶν καί Φαναρίου, χαρακτηρίζετε σπουδαῖο ἱστορικό γεγονός τή Συνταγματική ἐπικύρωση τοῦ Πατριαρχικοῦ Τόμου καί τῆς Πατριαρχικῆς Πράξης, δίχως νά σημειώνετε ἐπιφύλαξη καί δίχως νά ἐπισυνάπτετε συμπληρωματικά κείμενα.

Μέ δεδομένη καί αὐτή, ἀκόμα, τήν τελευταία ὁμολογία σας, διερωτώμεθα ὅλοι, ποῦ τό πάει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος. Ἡ Συνταγματική ἐπικύρωση τοῦ 1975 ἔχει δέσει χειροπόδαρά τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Δέν

Ο ΜΥΘΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ «ΙΕΡΩΝΥΜΙΚΟ» ΝΟΜΟ 214

Πως και σέ προηγούμενα σχόλια μας έπισημάνσαμε και έντονα τονίσαμε, χωρίς έπιφυλάξεις και ένδοιασμούς, ή περίοδος της άρχιερατείας του μακαριστού Ιερωνύμου υπήρξε ό «χρυσός αιώνας» στη διοίκηση της Έκκλησίας μας. Καί αυτό δέ λέγεται μόνο από τους φίλους του, από εκείνους που συνειδητά στάθηκαν πολύ κοντά του, αλλά άναγνωρίζεται και όμολογεΐται, όσο τά χρόνια περνούν και οί έμπάθειες περιορίζονται, και από εκείνους που κατά την έμπονη πο-

ρεία του βρέθηκαν στην αντίπερα όχθη. Καί δέν θα μάς κουράζει νά τό λέμε και νά τό έπαναλαμβάνουμε «πάλιν και πολλάκις» ότι ό μακαριστός Ιερώνυμος δέν υπήρξε ό εκλεκτός καμμιός «άρχης και έξουσίας». Ήταν άποκλειστικά και μόνο ό εκλεκτός του Θεού και της Έκκλησίας και για την Έκκλησία πρόσφερε και θυσίασε τά πάντα, άκόμη και την ίδια τη ζωή του. Καί όπως χαρακτηριστικά έπισημαίνει κάποιος λόγιος Ιεράρχης «Έναντίον του στράφηκαν οί πολιτικοί κράχτες και της

της έπιτρέπει νά ζητήσει άναθεώρηση των συμφωνιών, άν δέν ζητήσει, προηγουμένως, την τροποποίηση του Συντάγματος. Ό Πατριάρχης, άσχετα άν εκκλησιολογικά έχει δίκιο ή άδικο, πατάει γερά στό Σύνταγμα της έλληνικής Πολιτείας. Καί είναι βέβαιος πώς θα δικαιωθεί.

Γιά σένα, άδελφέ μου Χριστόδουλε, δέν μένει άλλη διεξοδος, από την υποχώρηση. Άν ή υποχώρησή σου είναι τακτική ή άτακτη, αυτό είναι δικό σου

πρόβλημα.

Ό χρόνος, πού πρόβαλες τό αίτημα του «πρωτεΐου» σου και της έπικυριαρχίας σου στίς βόρειες έπαρχίες, ήταν λαθεμένος. Καί τά αίτήματά σου άναιρετικά της Συνταγματικής νομιμότητας.

Οί εύθυνες φορτώνονται στους ώμους σου. Καί οί συνέπειες θα χαράζουν τη συνολική σου ιστορία.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ἄκρας δεξιᾶς καὶ τοῦ κέντρου καὶ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς. Ὅλοι ἐκεῖνοι, πού ἤθελαν τὴν Ἐκκλησία θεραπεύειν τῶν σκοπῶν τους καὶ τώρα τὴν ἐβλεπαν νὰ κινεῖται ἀνεξάρτητη. Φορέας ἄλλου μηνύματος, πού δὲν προσδένει καὶ δὲν ὑποδουλώνει τὸν ἄνθρωπο στὰ σχήματα τοῦ κόσμου, ἀλλὰ τὸν καλεῖ καὶ τὸν ὁρομολογεῖ στὴν ἐλευθερία τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ».

Οἱ φόγοι σὲ βάρος τῆς μεγάλης αὐτῆς ἐκκλησιαστικῆς μορφῆς τοῦ Ἱερωνύμου ἀποτελοῦν ἐφευρήματα μεταγενέστερα. Καὶ εἶναι δημιουργήματα τῆς ἐποχῆς, πού ἡ ἰδεολογικὴ καὶ ἡ κομματικὴ ἀνασφάλεια συνασπίσθηκαν μὲ τὴν ομάδα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὑποκρισίας καὶ συγκρότησαν μὲ τωπο ἐναντίον τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Καὶ ἐπάνω σὲ ὅλα, πού τοῦ φορτώθηκαν, ἦταν καὶ ὁ μύθος τὸν ὁποῖο σκοπίμως καὶ τεχνηέντως ἐπλασαν γιὰ τὸν δῆθεν ἀντιεκκλησιαστικὸ καὶ ἀντιδημοκρατικὸ νόμο 214/1967, μὲ τὸν ὁποῖο ρυθμίζονταν θέματα στὴ διαδικασία τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων.

Ἄς ἀναφερθοῦμε ὅμως εἰδικότερα στὶς ρυθμίσεις αὐτοῦ τοῦ νόμου γιὰ νὰ διαλυθοῦν οἱ ὅποιες συγχύσεις καὶ γιὰ νὰ σχηματίσουν οἱ ἀναγνώστες μας καὶ ὅσοι καλόπιστα προσεγγίσουν αὐτὲς τὶς λίγες γραμμές, σαφὴ ἀντίληψη καὶ τῶν πραγμάτων καὶ τῶν προθέσεων τῶν ὀψιμων ἐπικριτῶν. Ἀναγκαζόμαστε νὰ ἀνατρέξουμε στὸ ἀπώτερο παρελθόν. Καὶ τοῦτο τὸ κάνουμε ἀπὸ ἰδιαίτερο ἠθικὸ καθῆκον καὶ ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὴν ἀλήθεια. Γιὰ νὰ σταματήσει ἐπιτέλους νὰ γίνεται, ἀκόμη καὶ μέχρι τὶς ἡμέρες μας, προκλητικὴ καὶ σκόπιμη διαστροφή τῶν γεγονότων.

Καταρχὴν ὁ νόμος αὐτὸς δὲν προσέθεσε

κάτι τὸ ἰδιαίτερο, σὲ ὅσα μέχρι τότε ἴσχυαν στὸ χῶρο τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοσύνης. Ρητῶς καὶ εἰδικῶς ἀναφέρονταν στὸ νόμο 5383/1932 περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων (βλ. ἄρθ.6 παραγ.1 καὶ ἄρθ.7 παραγ.1), ὁ ὁποῖος, πρέπει ἐδῶ νὰ τονισθεῖ καὶ νὰ ὑπογραμμισθεῖ, ἰσχύει ἀκόμη καὶ σήμερα. Ἡ εἰδικὴ αὐτὴ ἀναφορά του στὸ νόμο τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων (5383/1932) σημαίνει, ἀναμφισβήτητα, ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου αὐτοῦ ἐπεκτεινόταν σὲ ὅλο τὸ εὖρος τῶν διαδικασιῶν, πού προβλέπονται καὶ ρυθμίζονται ἀπ' αὐτόν, ὅπως στὴν ἀπόδοση συγκεκριμένης κατηγορίας, στὴν παροχὴ ἐξηγήσεων ἀπὸ τὸν ἐγκαλούμενο κληρικὸ, στὴ διεξαγωγὴ ἀνακρίσεως, στὴν ἐξέταση μαρτύρων, στὴν ἀπολογία τοῦ ἐγκαλουμένου καὶ στὴ διεξαγωγὴ τῆς κύριας δίκης μὲ ὅλες τὶς δικονομικὲς ἐγγυήσεις.

Καὶ ποιά λοιπὸν ἦταν ἡ καινοτομία αὐτοῦ τοῦ νόμου, πού, κατὰ τοὺς γνωστούς μας-ἄγνωστους «κακοθελητές», τὸν καθιστοῦσε «ἀντιεκκλησιαστικὸ» καὶ «ἀντιδημοκρατικὸ»; Ἦταν κυρίως, μέσα στὶς ἄλλες δευτερεύουσες πρόσθετες ρυθμίσεις, μία προσθήκη στὴν παραγ. 3 τοῦ ἄρθ. 7, μὲ τὴν ὁποία ὀριζόταν, ὅτι «κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν διὰ τοῦ παρόντος ἰδρυμένων Δικαστηρίων οὐδὲν ἔνδικον μέσον ἐπιτρέπεται...».

Τὸ στοιχεῖο λοιπὸν πού προφανῶς ἔδωσε τὸ ἔναυσμα καὶ τὴν ἀφορμὴ στὴ σκόπιμη διάπλαση αὐτοῦ τοῦ μύθου, ἦταν ἡ κατάργηση τοῦ ἔνδικου μέσου τῆς ἔφεσης καὶ ἡ καθιέρωση τοῦ ἀμετάκλητου τῆς πρωτοβάθμιας κρίσης. Ἀλλὰ ἂν μεταφερθοῦμε στὸ χῶρο τοῦ κοινοῦ-κοσμικοῦ δικαίου τὸ θέμα αὐτὸ δὲν εἶναι οὔτε ἄγνωστο οὔτε

παράδοξο. Ἡ κορυφαία συνταγματική διάταξη, πού μεταφέρεται καί ἀπὸ τὰ προϋσχύσαντα Συντάγματα καί πού καθιερώνει τὸ θεμελιώδες ἀτομικὸ δικαίωμα κάθε Ἑλλήνα πολίτη νὰ τυγχάνει δικαστικῆς προστασίας, εἶναι ἐκείνη τοῦ ἄρθρου 20 παραγ.1 τοῦ ἥδη ἰσχύοντος Συντάγματος. Καί ὅπως αὐτὴ ἡ διάταξη ἔχει παγίως ἐρμηνευθεῖ μὲ μεγάλο ἀριθμὸ ἀποφάσεων, πρόσφατων καί παλαιότερων, τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἡ προστασία αὐτή, πού παρέχει τὸ Σύνταγμα στὸν κάθε πολίτη, καλύπτει μόνο τὴ δικαστικὴ κρίση σὲ ἓνα (τὸν πρῶτο) βαθμὸ τῆς ὅποιας δικαστικῆς δικαιοδοσίας. Ἀπὸ ἐκεῖ καί πέρα ἐναπόκειται στὴν κυρίαρχη βούληση τοῦ κοινοῦ νομοθέτη νὰ ἐπιτρέπει, νὰ ἀπαγορεύει ἢ καί νὰ καταργεῖ τὴν ἄσκηση ἔνδικων μέσων. Μέσα στὰ πλαίσια αὐτῶν τῶν ρυθμίσεων ἔχουν ἐκδοθεῖ, καί ἐκδίδονται ἀκόμη καί σήμερα, πολλοὶ δικονομικοὶ νόμοι, οἱ ὅποιοι εἴτε ἀπαγορεύουν, εἴτε θέτουν ὑπὸ εἰδικὲς προϋποθέσεις τὴν ἄσκηση ἔνδικων μέσων κατὰ τῶν πρωτόδικων ἀποφάσεων, πού καλύπτουν μόνο τὴν πρωτοβάθμια κρίση. Καί σ' αὐτὲς τὲς ρυθμίσεις δὲν ἀκούσθηκε ποτὲ καμμιά φωνὴ διαμαρτυρίας ἢ ἀντίρρησης ἀπὸ τὸ νομικὸ κόσμο. Ἐδῶ λοιπὸν στὸ νόμο 214, πού κινήθηκε μέσα στὰ πλαίσια αὐτῶν τῶν νομικῶν σκέψεων καί ἀποδοχῶν, γιατί τόσοσ θόρυβος, γιατί τέτοιο ξεσήκωμα, γιατί τέτοιος σάλος πού ἔχει τὸν ἀπόηχό του μέχρι τὲς ἡμέρες μας; Εὐκόλα ὅμως ἀντιλαμβάνεται ὁ κάθε καλόπιστος κριτής, ὅτι ἄλλες ἦταν οἱ αἰτίες αὐτοῦ τοῦ θορύβου καί ἄλλες οἱ σκοπιμότητες. Εἶναι δὲ ἐντυπωσιακό, ὅτι καί ὁ σημερινὸς Ἀρχιεπίσκοπος, τότε στενὸς συνεργάτης τοῦ μακαριστοῦ Ἱερωνύμου,

σὲ πρόσφατη συνέντευξή του, ἀπάντησε σὲ σχετικὴ ἐρώτηση ὅτι: «ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος (Ἱερώνυμος) ζήτησε τὴ γνώμη μου καί τοῦ εἶπα ξεκάθαρα, ὅτι θεωρῶ, πὼς αὐτὸς ὁ νόμος παραβιάζει τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα»!! Τόση μεγάλη λοιπὸν εὐαισθησία καί τέτοια προσήλωση στὲς δημοκρατικὲς διαδικασίες ἐκδηλώθηκε, καί πάντα ἐκ τῶν ὑστέρων καί κατόπιν ἐορτῆς, γιὰ τὸν περίφημο «ἱερωνυμικό» αὐτὸ νόμο!

Ἀλλὰ νὰ δοῦμε τὰ πράγματα καί στὴ συνέχεια. Μετὰ τὴν πρώτη περίοδο τῆς δικτατορίας ἢ διακυβέρνηση τῆς χώρας περιήλθε στὸ σκληρὸ δικτάτορα Ἰωαννίδη. Κατὰ προτροπὴ καί μὲ ὑπόδειξη τῆς ἀναδειχθείσης, μὲ τὲς εὐλογίες τοῦ δικτάτορα, νέας ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας ἐκδόθηκαν οἱ ἐπαίσχυντες 3 καί 7 τοῦ ἔτους 1974 συντακτικὲς πράξεις (Σ.Π.), μὲ βάση τὲς ὁποῖες δώδεκα ἔντιμοι καί ἄξιοι Ἀρχιερεῖς ἀπομακρύνθηκαν «βιαίως», χωρὶς καμμιά ἀπολύτως διαδικασίαν. Τὲς ἀπομακρύνσεις τὲς τὲς πληροφορήθηκαν οἱ ἐκδιωχθέντες ἀπὸ τὲς ἐκπομπὲς τοῦ ραδιοφώνου! Δὲν τοὺς ἀποδόθηκε καμμιά συγκεκριμένη κατηγορία, δὲν διατάχθηκε καμμιά ἀνάκριση, δὲν ἐξετάσθηκε οὔτε ἓνας μάρτυρας, δὲν ζητήθηκε ἡ ἀπολογία τὲς, δὲν διεξήχθη καμμιά δίκη. Καί ἐπὶ πλέον οἱ βιαίως ἀπομακρυνθέντες στερήθηκαν ἀπὸ τὴν ἄσκηση κάθε ἔνδικου μέσου ἢ ἄλλου δικαστικοῦ βοηθήματος.

Στὰ μεταγενέστερα αὐτὰ τραγικὰ γεγονότα, μπροστὰ στὰ ὁποῖα ὠχριοῦσαν οἱ ρυθμίσεις τοῦ ν. 214, κανένα μέλος τῆς ἐπιλεγομένης «πρεσβυτέρας Ἱεραρχίας» δὲν ἀντέδρασε. Οὔτε καί οἱ ἄλλοι «καλοθελητές» μὲ τὲς αὐξημένες ὀψιμες δημο-

κρατικές ευαισθησίες. Όλα τὰ ἀποδέχθηκαν, γιατί ἔτσι τοὺς συνέφερε καὶ ἔτσι τοὺς βόλευε. Τὰ ἀποδέχθηκε καὶ ὁ ἴδιος ὁ σημερινὸς Ἀρχιεπίσκοπος, παρὰ τὶς παραπάνω ἀντίθετες ἀπόψεις του γιὰ τὸ νόμο 214. Μάλιστα δὲ ὁ ἴδιος κατέλαβε καὶ μίᾳ ἀπὸ τὶς ἐπίμαχες Μητροπόλεις τῶν «βιαιῶς» ἐκδιωχθέντων Ἀρχιερέων. Ὁ χαρακτηρισμὸς «βιαιῶς» ἀνήκει στὸν ἴδιο καὶ γιὰ τὸν συγκεκριμένο προκάτοχό του.

Συγκρίνατε τὶς δυὸ αὐτὲς καταστάσεις. Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τὶς ρυθμίσεις τοῦ «ἱερωνυμικοῦ» νόμου 214 μὲ τὸ εὖρος τῶν διαιδικασιῶν καὶ τὶς δικονομικὲς ἐγγυήσεις, ποὺ καθιέρωνε, ἔστω καὶ ἂν καταργοῦσε τὴν ἔφεση, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὰ ὅσα τραγικὰ καὶ θλιβερὰ ἀκολούθησαν σὲ ἐφαρμογὴ τῶν Σ.Π. 3 καὶ 7 μὲ τὴν αὐθαίρετη καὶ χωρὶς καμμιὰ διαδικασίᾳ ἀπομάκρυνση «μὴ καὶ ἔξω» τῶν δώδεκα Ἀρχιερέων. Ἀπὸ τὴ σύγκριση αὐτὴ βγάλτε μόνοι σας τὰ συμπεράσματα καὶ θὰ ἐντοπίσετε ἀβίαστα καὶ τὶς σκοπιμότητες καὶ τὶς αἰτίες, ποὺ δημιούργησαν καὶ καλλιέργησαν μέχρι τὶς ἡμέρες μας τὸ μῦθο γιὰ τὸν

«ἀντιεκκλησιαστικό» καὶ «ἀντιδημοκρατικό» νόμο 214.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐκ τῶν πραγμάτων ἀναγκαστικὴ ἀναδρομὴ σὲ γεγονότα τοῦ ἀπώτερου παρελθόντος, θὰ κλείσουμε μὲ μίᾳ σχετικὰ πρόσφατη θλιβερὴ διαπίστωση, ὅπως τὴ διατύπωσε στὸ Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας ὁ Σεβ. Θηβῶν καὶ ὅπως αὐτὴ καταγράφηκε στὴν ἐγκριτὴ ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» στὸ φύλλο τῆς 19/10/2002. Εἶπε λοιπὸν ὁ ἐν λόγω Ἱεράρχης, ἀναφερόμενος στὸ μεγάλο θέμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοσύνης: «Τὴν ἀναζητῶ, ἔχω ὅμως τὴν αἴσθηση, μακάρινὰ κάνω λάθος, ὅτι δὲν ὑπάρχει. Ὑπνώτει, γιὰ νὰ μὴν πῶ, ὅτι πολλὲς φορὲς καταντᾷ διατεταγμένη ὑπηρεσία». Πολλὰ περιστατικά, ποὺ εἶδαν καὶ βλέπουν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητας, ἐπιβεβαιώνουν δυστυχῶς τὴν παραπάνω διαπίστωση. Καὶ αὐτὰ λέγονται καὶ διαπιστώνονται σήμερα, ἐνῶ ἔχουμε ἀπομακρυνθεῖ χρονικῶς τόσο πολὺ καὶ ἀπὸ τὸ νόμο 214 τοῦ 1967 καὶ ἀπὸ τὶς Σ.Π. 3 καὶ 7 τοῦ 1974.

Ὁ Σχολιαστής

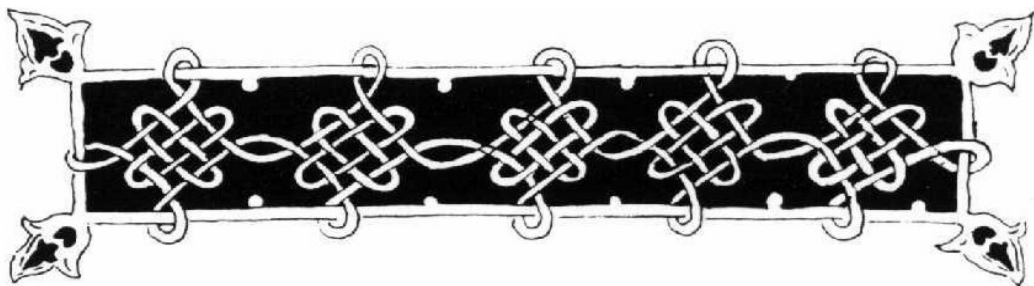
Παπα-Γιάννη

Ὁ ὁμοφυλόφιλος ἀρχιμανδρίτης, πού τὸν χειροτόνησε ὁ Ἱγνάτιος Λάπας, ἀθωώθηκε παμφηρεῖ, δηλαδή παρασημοφορήθηκε γιὰ τὴν ὁμοφυλοφιλία του καὶ τιμωρήθηκε μόνο μὲ ἓνα χρόνο ἀργία, γιατί σκανδάλισε τὸν κόσμο. Καὶ κάποιοι δεσποτάδες διέφυγαν τὴν ἀρπάγη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης.

Ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Λαρίσης Θεολόγος, ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ, τιμωρήθηκε μὲ δέκα χρόνια ἀργία, γιατί δὲν προσκύνῃσε τοὺς ὁμοφυλόφιλους.

Εἶναι νὰ μὴν ἐπαναστατοῦν οἱ Λαρισαῖοι;

Φιλικά
Παπα-Γιώργης

Νεωκόρος καί ντετέκτιβ

ή μᾶς προσπερνᾶτε περικφρονητικά ἐμᾶς τούς νεωκόρους. Εἴμαστε ἄνθρωποι ἀγράμματοι. Δέν φτάνουμε, στήν πονηριά καί στήν ἐφευρετικότητα, τούς σπουδασμένους. Ἀλλά καί τό δικό μας μυαλό δουλεύει. Καί, δουλεύει ἐρευνητικά καί συνωμοτικά. Μέ τρόπους, πού δέν τούς ὑποψιάζονται οἱ γραμματισμένοι. Ὅποτε, φτάνουμε σέ κρυφά μυστικά καί σέ ἀνακαλύψεις συνταρακτικές.

Ἀκοῦστε με καί βγάλετε συμπεράσματα.

Ὅλο τοῦτο τόν καιρό οἱ παπάδες τῆς ἐκκλησίας μας κρυφομιλοῦσαν καί κρυφογελοῦσαν. Ὅλα τά ἔλεγαν σχεδόν μυστικά καί σχεδόν φωναχτά. Δέν ἤθελαν νά τούς ἀκούσουμε ἐμεῖς, οἱ ἄνθρωποι τοῦ προσωπικοῦ. Ἀλλά καί δέν ἔπαιρναν ὅλες τίς προφυλάξεις.

Ἔβαλα αὐτί καί ἄκουσα. Δούλευαν, ἄλλοτε μέ πονηρά ὑπονοούμενα καί ἄλλοτε μέ στιγμιαῖες ἐκρήξεις σαρκασμοῦ, τίς ἀποκαλύψεις, πού ἔκανε κάποιος δημοσιογράφος, στό τηλεοπτικό του κανάλι, γιά τίς βρωμιές τῶν ρασοφόρων. Καί τῶν δεσποτάδων καί τῶν παπάδων. Καί ἡ γλώσσα τους, ροδάνι, τούς στόλιζε μέ γαϊδουράγκαθα.

Σέ κάποια στιγμή, τό αὐτί μου πῆρε

κάποιο ὄνομα. Εἶπαν, ὅτι αὐτός, πού τόν ἔδειξε σέ βιντεοκασέτα ὁ τηλεπαρουσιαστής Χαρδαβέλας, καί πού ἔφριξαν τά ἑκατομύρια τῶν τηλεθεατῶν, εἶναι ἀρχιμανδρίτης, προϊστάμενος στή γειτονική μας ἐνορία. Καί τόν χαρακτήρισαν. Εἶναι μοῦτρο. Σκέτο κάθαρμα. Καί, χαμηλώνοντας λίγο τή φωνή τους, ἔδωσαν, μέ περισσότερη ἀκρίβεια, τό στίγμα του.

Ἀνήκει στό ἐκλεκτό περιβάλλον τοῦ Χριστόδουλου. Τόν ἔχει προαγάγει καί τοῦ ἔχει ἀναθέσει διακεκριμένη ἀποστολή, μέσα στήν Ἱερά Σύνοδο.

Ἐγώ ἄκουσα τά περισσότερα. Κατάλαβα σέ ποιά ἐκκλησία ἀναφέρονταν οἱ παπάδες μας, ὅταν ἔλεγαν, ὅτι τόν ἔχουμε γείτονα. Ἀλλά τό θεώρησα ὑπερβολή καί, ἴσως, διαβολή, τό λόγο τους, ὅτι ὁ ξετσιπώτος αὐτός ρασοφόρος εἶναι ἐκλεκτός τοῦ Χριστόδουλου καί ὅτι τόν ἔχει σέ θέση κλειδί, μέσα στήν Ἱερά Σύνοδο.

Τί Ἱερά Σύνοδος, μπορεῖ νά εἶναι αὐτή, ὅταν στελεχώνεται μέ διαφθαρμένους καί μέ καθάρματα τοῦ ὑπόκοσμου, σκεφτόμουν. Καί ὅλο βασάνιζα τό μυαλό μου, γιά νά βρῶ τρόπο νά ξεδιαλύνω τό μυστήριο.

Καί δέν ἄργησα νά βρῶ διέξοδο.

Μόλις ἔφυγαν οἱ παπάδες, πρὶν κλείσω ὁριστικά πῆν ἐκκλησία, ἔβαλα ἀπό μέ-

σα τό κλειδί στην κεντρική πόρτα. Καί άφου άσφαλίστηκα, πώς είμαι μόνος, όρμησα στο ψαλτήρι. Άρπαξα τό χοντρό βιβλίό, πού περιέχει τό τυπικό τών άκολουθιών καί όλόκληρη τήν όργάνωση τής Έκκλησίας τής Έλλάδος. Βιαστικά καί νευρικά, άρχισα νά τό ξεφυλλίζω. Καί πήγα εκεί, πού δίνονται όλα τά στοιχεία γιά τή σύνθεση τής Διαρκούς Ίερᾶς Συνόδου καί γιά τό προσωπικό, πού ύπηρετεῖ στο Άνώτατο αυτό Διοικητικό κλιμάκιο τής Έκκλησίας.

Καί βρήκα!!! Τί βρήκα; Άν σᾶς τό πῶ, θά πάθετε άποπληξία. Ίδιαίτερα, όσοι αγαπάτε τήν Έκκλησία καί έχετε απαιτήσεις άπό τούς λειτουργούς Της. Άνακάλυψα, ότι ο βρωμερός ρασοφόρος, πού εικονίζεται στή βιντεοκασέτα καί πού έδωσε άφορμή νά μυκτηρίσει τό πανελλήνιο όλόκληρο τό δεσποτικό σῶμα καί τούς παπάδες, πού δέχονται τήν ταπείνωση, δίχως νά διαμαρτύρονται, είναι παρακαλώ-γραμματέας «παρά τῷ άρχιγραμματέῃ».

Ο άρχιγραμματέας τής Ίερᾶς Συνόδου είναι τό πρώτο πρόσωπο, μετά τούς δεσποτάδες-μέλη τής Συνόδου. Καί, μετά άπό αυτούς, έρχεται ο άρχιγραμματέας. Καί πλάϊ στον άρχιγραμματέα, τό καθαρχία τών τριόδων. Αυτός, πού ξευτελίστηκε στήν τηλεοπτική όθόνη καί πού ξευτέλισε καί όλόκληρη τήν Έκκλησία. Γυροφέρνει μέσα στους ιερούς χώρους, άσκώντας τό έργο τοῦ βοηθοῦ γραμματέα. Καί μαζεύοντας μόρια, γιά νά διεκδικήσει τήν έπισκοπική μίτρα.

Έκλεισα τά μάτια, γιά νά μή βλέπω τό βιβλίό. Καί, μέσα μου, ένοιωσα νά μέ πνίγει ένα άναφιλητό.

Σκέψου, αυτό τό καθαρχία νά γίνει αύριο δεσπότης. Καί νά ρθει στήν έκκλησία μας νά λειτουργήσει. Έγώ ο φουκα-

ρᾶς, πού αγαπάω τήν Έκκλησία καί τήν ύπηρετῶ μέ όλη μου τήν καρδιά, θά ύποχρεωθῶ νά σκύψω μπροστά του, νά βάλω μετάνοια. Καί, μετά, θά είμαι άναγκασμένος νά ύπηρετήσω όλα τά κέφια του. Θά μοῦ πείτε: ο πρώτος είναι;...

Μοῦ ήρθε νά τά παρατήσω όλα καί νά φύγω. Νά φύγω μακριά. Νά μή βλέπω καί νά μήν άκούω. Νά μή ξέρω ποιός είναι άρχιγραμματέας καί ποιός γίνεται δεσπότης. Νά προσκυνάω μόνο τό Χριστό μου. Νά προσεύχομαι θερμά. Καί νά μή μέ πνίγει ή μπόχα τών δεσποτικών καί τών ιερατικών άνομημάτων.

Έτσι σκέφτηκα. Άλλά δέν πραγματοποιήσα τό σχέδιό μου. Καί αυτό, έπειδή είμαι φτωχός, άμφωτος. Καί τά λίγα χρήματα, πού μοῦ δίνουν οί έπίτροποι τοῦ Ναοῦ τά χρειάζομαι. Γιά νά ζήσω τήν οίκογένειά μου. Γιά νά δώσω πέντε γράμματα στά παιδιά μου.

Μή μέ παρεξηγήσετε, πού έκανα τόν ντετέκτιβ. Συμπαθήστε με, πού έπεσα στή μελαγχολία καί στήν άπόγνωση. Καί... άγωνιστείτε, νά καθαρίσετε τήν Έκκλησία άπό τά άποβράσματα.

Ο Νεωκόρος

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Έκκλησιαστικής Ένημέρωσης

Ίδιοκτήτης

ο Μητροπολίτης

Άττικής καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αδλών Άττικής

Τυπογραφείο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ίωαννίνων 6, Μοσχάτο

Ἡ ἀπορία.

Ὁ χρόνος, πού ἔκλεισε, ἦταν ἰδι-
αίτερα σημαδιακός στίς ἐκκλησια-
στικές του ἐξελίξεις. Ἀντί νά λύσει
τίς ἐναγώνιες ἀπορίες τοῦ ἐκκλησια-
στικοῦ πληρώματος, τίς αὐξησε. Καί
ἀντί νά ἀποκαταστήσει τήν κλονισμέ-
νη ἐμπιστοσύνη του πρὸς τοὺς ποιμέ-
νες, πλάτυνε καί βάθυνε τό χάσμα.

Ὁ λαός, χρόνια τώρα, βομβαρδίζεται ἀπό
τά μέσα τῆς μαζικῆς ἐνημέρωσης μέ τίς ἀπο-
καλύψεις γιά τὰ εἰδεχθῆ ἐκκλησιαστικά σκάν-
δαλα. Κυττάζοντας τίς τηλεοπτικές ὁθόνες,
ἔμαθε τόσες λεπτομέρειες γιά τό βρώμικο
βίο τῶν δεσποτάδων καί κάποιων εὐνοούμε-
νων πρεσβυτέρων, πού ἔνοιωσε νά κατα-
βρωμίζεται. Καί περίμενε ἀπὸ τὴ διοίκηση τῆς
Ἐκκλησίας καί εἰδικά ἀπὸ τό Χριστόδουλο,
νά μετακινήσουν τήν κόπρο τοῦ Αὐγείου.

Οἱ μέρες ἔτρεχαν, οἱ μῆνες περνοῦσαν, τὰ
Συνοδικὰ πρόσωπα ἄλλαζαν, καί τό Συνοδικό
ξεκαθάρισμα τῶν βρωμερῶν σκανδάλων δέν
γινόταν. Οὔτε κανένας ἀρμόδιος πρόβαλλε
στό μικρόφωνο ἢ στήν τηλεοπτική ὁθόνη, γιά
νά δώσει ἐξηγήσεις.

Γιατί αὐτὴ ἡ παρελκυστική τακτική; Καί
γιατί αὐτὴ ἡ μυστηριώδης σιωπὴ;

Κάποιες ἀκριτομύθιες λένε, πὼς τὰ σκάν-
δαλα μπῆκαν ὅλα στό ντουλάπι τοῦ ἀρχιεπί-
σκοπου. Πὼς καί γιατί κανένας δέν ἔμαθε.

Ὁ Χριστόδουλος κρατάει ἀδιάκοπα στό
χέρι τό μικρόφωνο καί μιλάει. Παράλληλα,
στριμώχνει τό ἀναποκοκκινισμένο πρόσωπό
του μπροστά στήν κάμερα καί κατακεραυ-
νώνει ὅλους αὐτοὺς, πού βρίσκονται ἔξω ἀπὸ
τό ἀρχιεπισκοπικό του μέγαρο. Γιά τήν κυ-
κλοφορία τῶν σκανδαλοποιῶν καί τῶν ὁμο-
φυλόφιλων καί τῶν καταχραστῶν τοῦ ἐκ-
κλησιαστικοῦ χρήματος στή βίλλα τῆς χλιδῆς
του, οὔτε τσιμουδιά.

Δέν θά ἔπρεπε νά βγεῖ καί νά ἐνημερώ-
σει τό λαό, μέ ποιά χαρτιά καί μέ ποιά διαλε-
κτική ἔσπρωξε στό ἀρχεῖο τοὺς ἀσέκωτους
φακέλλους μέ τὰ πειστήρια τῶν σκανδάλων
καί μέ τήν ἐνθάρρυνση ποιοῦ Ἱεροῦ Κανόνα

κόσμησε τὰ στήθη τῶν σκανδαλο-
ποιῶν μέ τὰ παράσημα τῆς ἀθωότη-
τας;

Τὰ κούφια ταξίματα.

Οἱ Ἕλληνες, τοῦ μητροπολιτικοῦ
χώρου καί τῆς διασποράς μπούχτι-
σαν, κατὰ τήν προεκλογικὴ περίοδο,
ἀπὸ τὰ κούφια ταξίματα τῶν ἐκπροσώπων
τῶν διαφόρων πολιτικῶν κομμάτων. Ὅσο
γνωρίζουν, πὼς ὅλα ἔχουν ἤδη πεταχτεῖ στό
καλάθι τῶν ἀχρήστων. «Ἐξεστι τοῖς πολιτι-
κοῖς τάζειν καί ἀθετεῖν».

Ἐκεῖνο, πού δέν μποροῦν ἀκόμα νά χωνέ-
ψουν, εἶναι τὰ ἡχηρά ταξίματα, πού ἔκανε ὁ
Χριστόδουλος, ὅταν φόρτσαρε γιά τήν κατά-
ληψη τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου, πού, στή
διαδρομὴ τῶν ἑξὶ χρόνων, χάθηκαν ὅλα στὸν
Καιάδα τῆς λησμοσύνης.

Ἐταξε πὼς θά λύσει τό τραγικὸ ἐκκλησια-
στικὸ πρόβλημα καί πὼς θά ἀποκαταστήσει
τήν ἐνότητα τοῦ Ἱεραρχικοῦ Σώματος. Καί δέν
ἔκανε τίποτα. Ἀντίθετα πλάτυνε καί βάθυνε
τό χάσμα.

Ἐταξε, πὼς θά καθαρίσει τήν αὐλὴ τῆς
Ἐκκλησίας ἀπὸ τοὺς ἀνάξιους ρασοφόρους
καί, πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἀπὸ τοὺς δεσποτάδες,
πού πρόδωσαν τὸν ἀνδρισμό τους. Καί δέν
ἔκανε τίποτα. Τοὺς κρατάει φιλικὰ ἀπὸ τό
μπράτσο καί τοὺς γεμίζει μέ φιλοφροσύνες
καί ἀξιώματα.

Ἐταξε πὼς θά καλλιεργήσει τήν ἐνότητα
μέ τό Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως.
Καί δέν ἔκανε τίποτα. Ἀντίθετα, βρίσκεται
στὰ μαχαίρια μέ τὸν Πατριάρχη.

Ἐταξε καί τί δέν ἔταξε... Ἀλλὰ ἐκεῖνο, πού
κατάφερε(!) νά φέρει στήν Ἐκκλησία, εἶναι ἡ
ἀνατροπὴ καί τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῆς
ἠθικῆς τάξης.

Καί γιά μὲν τοὺς πολιτικούς, πού τάζουν
καί ξετάζουν, ὁ λαός κρατάει στό χέρι τό
κλειδί τῆς ἀνατροπῆς τους. Ὁ κ. Χριστόδου-
λος, ὅμως, κάθησε στό σβέρκο τοῦ ἐκκλησι-
αστικοῦ σώματος καί ἀνεμίζει ὑπεροπτικά τό
μαστίγιο.